

Sygn. akt IV U 19/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2014 r. w Tarnowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania G. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 20 czerwca 2013 r., nr (...)

w sprawie G. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

p o s t a n a w i a:

odrzuć odwołanie.

SSO Dariusz Płaczek

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 czerwca 2013 r., nr (...), ZUS Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił G. T. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 21 maja 2013 r. stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Decyzja powyższa została zaskarżona przez G. T. odwołaniem.

Z odwołaniem tym ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego w dniu 3 grudnia 2013 r. (data nadania przesyłki w placówce pocztowej).

W odpowiedzi na odwołanie ZUS Oddział w T. wniósł o jego odrzucenie na zasadzie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Organ rentowy wskazał, że przedmiotowa decyzja wydana została na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 21 maja 2013 r., od którego ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS w przewidzianym terminie, pomimo stosownego pouczenia w tym zakresie. Podkreślił, że we wniesionym odwołaniu ubezpieczona nie wskazała na nowe okoliczności dotyczące niezdolności do pracy powstałe po dniu wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika.

Nadmienił również, że z treści odwołania nie można wyprowadzić wniosku, iż odwołująca wnosi o przywrócenie terminu na dokonanie tej czynności.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 20 czerwca 2013 r., nr (...), podlega odrzuceniu na podstawie art. 477⁽⁽⁹⁾⁾ § 3⁽⁽¹⁾⁾ k.p.c.

Stosownie do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z kolei zgodnie z art. 477⁹ § 3² k.p.c., w przypadkach, o których mowa w § 3¹, postanowienie sądu może zapaść na posiedzeniu niejawnym.

W niniejszej sprawie, w opinii lekarskiej z dnia 21 maja 2013 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Orzeczenie to, które zostało skutecznie doręczone ubezpieczonej w dniu 28 maja 2013 (zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki poleconej- k. 10 akt ZUS), zawiera pouczenie w przedmiocie przysługującego G. T. prawa do wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

Odwołująca nie wystąpiła ze sprzeciwem do komisji lekarskiej ZUS, a termin do jego wniesienia upłynął bezskutecznie w dniu 11 czerwca 2013 r.

Należało również zgodzić się z tezą organu rentowego podniesioną w odpowiedzi na odwołanie, iż odwołująca nie wskazała żadnych nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy powstałych po dniu wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika ZUS, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia oraz ponowne rozpoznanie sprawy na podstawie art. 477⁹ § 2¹ k.p.c.

Niezależnie od tego wskazać należy, że odwołanie od decyzji z dnia 20 czerwca 2013 r. wniesione zostało po terminie wynikającym z art. 477⁹ § 1 k.p.c., co obliguje Sąd do jego odrzucenia.

Zgodnie bowiem z art. 477⁹ § 3 k.p.c., sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego.

W niniejszej sprawie przekroczenie terminu jest znaczne, zaś odwołująca nie wskazała na okoliczności, które w ocenie Sądu, usprawiedliwiłyby rozpoznanie odwołania.

Jednocześnie, zauważyć należy, że nie odrzucenie odwołania z tej przyczyny i tak nie doprowadziłoby do nadania biegu sprawie, ponieważ nie został wyczerpany przed organem rentowym obligatoryjny tryb przesądowy, czego konsekwencją - stosownie do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.- jest odrzucenie odwołania.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

(...)

(...)

- (...)

- (...)

- (...)

(...)